

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Gyurkó & Kállai Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Kállai Sándor ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek a Dr. Millen Béla Ügyvédi Iroda (**alperesi jogi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Millen Béla ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. október 16-án kelt 13.G. 41.329/2007/23. sorszámú ítélete ellen az alperes 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - 2009. április 2-án 9⁰⁰ órakor megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 95.000 (kilencvenötezer forint) Ft másodfokú eljárási költséget. Ezt meghaladóan az alperes a másodfokú eljárás során felmerült költségeit maga köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság 23. sorszámú érdemi határozatában kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 9.500.000 Ft vállalkozói díjat, valamint ennek 2007. április 19-étől a kifizetés napjáig járó - a késedelemmel érintett naptári félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű - késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte továbbá a felperest, hogy ugyanezen határidőn belül fizessen meg az alperesnek

1.000.000 Ft (egymillió forint) perköltséget, továbbá az állam javára az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Közép-magyarországi Regionális Igazgatóságának - illeték-feljegyzési joga folytán feljegyzett elsőfokú eljárási illetékből - 756.000 Ft-ot, míg az alperes külön felhívásra 144.000 Ft-ot volt köteles megfizetni.

A határozat indokolásában rögzítette: a felperes, mint vállalkozó és az alperes, mint megrendelő között 2005. augusztus 30-án létrejött vállalkozási szerződés értelmében a felperes elvállalta a helyrajzi szám alatti út építését 30.000.000 Ft + áfa, azaz összesen bruttó 37.500.000 Ft átalányár díjazás fejében. A szerződést 2005. december 31-ig kellett teljesítenie. A felperes a szerződésben foglaltakat elvégezte és további 2.500.000 Ft értékben alperes részére pótmunkákat is végzett. Az alperes a felperesnek járó összesen 40.000.000 Ft díjból 30.500.000 Ft-ot fizetett meg.

A felperes a módosított keresetében (az eredeti keresetében igényelt a ... Általános Iskola épületének bontása, átépítése, bővítése alapján igényelt vállalkozói díjat már nem igényelte és keresetét először 22.375.000 forintra, majd 9.500.000 forintra leszállította) csupán fenti utépítési munkákhoz kapcsolódóan - a Ptk. 389.§-a alapján - 9.500.000 Ft, valamint ennek 2005. december 31-től a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A.§ (2) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamata és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében felperes keresetének elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a vételárhátralékba beszámította a felek között létrejött szerződés 5.1. pontja alapján letéti díj címén járó 2.306.750 Ft követelését, a hibás teljesítés miatt alperessel szemben - saját megrendelője által - alkalmazott levonás okán 2.970.713 Ft- összegű kárigényét, valamint alperes helyett fizetett anyagköltség ellenében 4.186.000 Ft-ot. Mindezek alapján az alperes tényleges teljesítése a 30.500.000 Ft vállalkozói díjjal együtt 39.963.463 Ft összegű volt. Ebből következően - álláspontja szerint - vállalkozói díj jogcímén hátralékos tartozása a felperesnek javára már nem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság a vállalkozási díj mértékét, a pótmunka ellenértékét, és a díjból ténylegesen kifizetett összeget az alperes előadása alapján állapította meg, e tényekkel kapcsolatos nyilatkozatokat ugyanis a felperes utóbb elismerte, nem vitatta.

Ezen felül megvizsgálta, hogy a felszámolás alatt álló felperes fennmaradt 9.500.000 Ft vállalkozói díjkövetelésével szemben az alperes beszámítás útján jogosult-e a vállalkozási szerződés 5.1. pontja alapján letéti díj címén 2.306.750 Ft-ot, hibás teljesítés miatti levonás okán 2.970.713 Ft-ot, valamint anyagköltség címén 4.186.000 Ft-ot érvényesíteni. Ennek eldöntésekor figyelembe vette a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 38.§ (3) bekezdése, valamint a 3.§ c) pontja rendelkezéseit, kiemelve, hogy az alperes mint hitelező a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezettel szemben csak a felszámolás kezdő időpontjában fennálló olyan követelését érvényesítheti beszámítási kifogásként, amelynek a felszámolás kezdő időpontjában is jogosultja

volt. A bíróság megállapította, hogy az alperest terhelte annak bizonyítása a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján, hogy felperes ellen folyamatban levő felszámolási eljárásban hitelezőnek minősül, és ezáltal a felperes követelésével szemben jelen peres eljárásban beszámítás útján érvényesítheti az összesen 9.463.463 Ft követelését. Az elsőfokú bíróság e körben hangsúlyozta, hogy felhívása ellenére az alperes az igényérvényesítési jogosultságát nem igazolta, ezért a bizonyítatlanság következményét alperesre terhelte.

A fenti indokok alapján a felperes 9.500.000 Ft összegű leszállított vállalkozói díjkövetelését alaposnak ítélte.

Érdemben az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a vállalkozási szerződés 5.1. pontja alapján a felperesnek 2.306.750 Ft jólteljesítési biztosítékot kellett volna nyújtania az alperesnek, ezt az összeget azonban az alperes csak az átadás-átvételtől számított egy évig lett volna jogosult visszatartani. A peres iratok között elfekvő 2005. december 22-i teljesítési jegyzőkönyv alapján azonban megállapítható volt, hogy a felperesi vállalkozó a szerződéses kötelezettségét erre a napra teljesítette, hiszen az alperes a saját megrendelőjének ezen a napon az utépítési munkákat átadta, ebből a tényből viszont az következik, hogy a fenti összegre a visszatartási jogosultság csak 2006. december 22-ig illette volna meg.

A bíróság az alperes bruttó 2.970.713 Ft összegű követelését, melyet az alperes megrendelője (az önkormányzat) az alperes számlájából vont le, alperes részéről felperes felé előterjesztett és a Ptk. 310.§-ában meghatározott jogalap szerinti kárigénynek tekintette. Rámutatott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a 7. sorszámú jegyzőkönyvi végzésben kioktatta az alperest arra vonatkozóan, bizonyítsa, hogy a felperes ezen utépítési munkákat hibásan teljesítette. Az alperes ennek igazolására a 2005. december 22-én kelt teljesítési igazolást, valamint 2006. augusztus 3-án kelt a műszaki ellenőr által adott nyilatkozatot csatolta. Ezeket az okiratokat azonban a bíróság - a Pp. 206.§ (1) bekezdése alapján együttesen értékelve - a hibás teljesítés tényének alátámasztásaképpen nem fogadta el. E körben kifejtette, hogy a fenti okiratok alapján konkrétan nem határozható meg, milyen kifogás merült fel a felperes teljesítésével kapcsolatosan, illetőleg ezen okiratok azt sem igazolták kétséget kizáró módon, hogy a minőségi kifogást valójában a felperes hibás teljesítése okozta-e. Mivel az alperes kioktatás ellenére további bizonyítékot nem csatolt, a fenti állítás bizonyítatlanságának következménye alperest terheli.

Az alperes által becsatolt - magánokiratnak minősülő - 4.186.000 Ft összegű anyagköltségre kiállított számlák az elsőfokú bíróság álláspontja szerint önmagukban szintén nem igazolták, hogy az azokban írt anyagfelhasználás a perbeli utépítésen történt meg és ebből következően a számlákban rögzített anyagot a felperes helyett az alperes biztosította. E körben az alperes nem csatolt további bizonyítékot, ez a mulasztása a Pp. 164.§ (1) bekezdés alapján ugyancsak azt eredményezi, hogy a fent írtakon túl - bizonyítottság hiányában - ez a követelése sem megalapozott.

A késedelmi kamat vonatkozásában a bíróság a Ptk. 301/A.§ (2) bekezdésének rendelkezését vett figyelembe. Megállapította, hogy felperes a vállalkozói díjhátraléokra nem állított ki számlát az alperes részére. A számla kiállításának elmulasztását a Ptk. 302.§ b) pontja szerint jogosulti késedelemnek minősítette, amely a Ptk. 303.§ (3) bekezdése alapján a kötelezett egyidejű késedelmét kizárja. Mindezek alapján a felperes késedelmi kamatot kizárólag a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmének benyújtásának napjától igényelhetett alappal.

A perköltségről a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján határozott. A költség viselése vonatkozásában értékelte, hogy a felperes eredeti kereseti követelése 60.500.000 Ft összegű volt, ezt figyelembe véve felperes 16%-ban bizonyult csupán pernyertesnek, míg 84%-ban pervesztesnek minősült. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett 900.000 Ft eljárási illeték viseléséről a pernyertesség/pervesztesség arányában határozott, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§ (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján.

Az alperesnek megfizetendő ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) és b) pontjában foglaltak figyelembevételével, valamint a pernyertesség, pervesztesség aránya szerint bruttó 1.644.420 Ft-ban állapította meg. Értékelte még az alperes által kifejtett érdemi munkát és a fentiek egybevetésével az alperesnek járó ügyvédi munkadíjat bruttó 1.000.000 Ft-ban határozta meg.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben kérte a kereset elutasítását a beszámítható ellenkövetelésére figyelemmel, illetőleg indítványozta az elsőfokú döntés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bírság új eljárásra utasítását.

A jogorvoslati kérelmében megismételt álláspontja szerint az a tény, hogy a felperes az eredeti kereseti kérelmében előterjesztett, másik szerződésen alapuló, iskola felújítással kapcsolatos követelése tárgyában a szakértői bizonyítást elmulasztotta és keresetét leszállította, azt támasztja alá, hogy az utépítéssel kapcsolatos szerződéses kötelezettséget sem teljesítette megfelelő minőségben. Azzal is érvelt, hogy a 9.463.463 Ft „beszámítása” az alperes részéről nem „a felszámolási eljárást érintően” történt, hanem a „peres felek közötti vállalkozói szakmai jogviszonyban”, így annak jogosultságát - álláspontja szerint - nem az elsőfokú bíróság ítéletében felhívott jogszabályi rendelkezések szerint kellett volna megítélni, hanem felperes elfogadhatatlan munkavégzése szerint.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és alperes másodfokú eljárási költségben marasztalását indítványozta.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is. Döntését

ezért a másodfokú bíróság - annak helyes indokaira utalással - a Pp.253.§ (2) és 254.§ (3) bekezdése alkalmazásával hagyta helyben.

Az alperes a fellebbezésében nem hivatkozott olyan új tényre vagy bizonyítékra, ami a megalapozott elsőfokú döntés megváltoztatásának szükségességét alátámasztaná. Az ítélőtábla álláspontja szerint nem róható az elsőfokú bíróság terhére olyan lényeges eljárási szabálysértés sem, ami a döntése hatályon kívül helyezését megalapozná. Ezzel szemben éppen az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a Pp.3.§ (3) bekezdésében rögzített - bizonyítási kötelezettségekre vonatkozó - tájékoztatási kötelezettségének helytállóan és maradéktalanul eleget tett. A felhívása ellenére azonban az alperes nem igazolta, hogy a felperes ellen irányuló felszámolási eljárásban hitelezőként - a beszámítási követelése alapjául megjelölt három igényrel - bejelentkezett volna. Ebből következően az elsőfokú bíróság jogszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 38.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint - a *felszámolás hatálya alatt álló - felperessel szembeni követelés*-érvényesítési jogosultságát elvesztette. E körben kiemeli az ítélőtábla, hogy a Cstv.37.§ (3) bekezdésében foglaltak értelmében az is megállapítható, hogy időközben a hitelezői igénybejelentésre nyitva álló egy éves jogvesztő határidő is eltelt, az egyéves jogvesztő határidő pedig az alanyi jog megszűnését vonja maga után, és kizárja a követelés bármilyen indokra történő érdemi vizsgálatát.

A másodfokú eljárásban peresztes alperes a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles az eljárási költségeket viselni, illetőleg az ellenérdekű fél részére megfizetni. A felperes jogi képviselőjének költségét a Fővárosi Ítélőtábla - a kifejtett tevékenységét és a fellebbezési értéket figyelembe véve - mérlegeléssel határozta meg 95.000 Ft összegben a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, az (5) és (6) bekezdései, valamint 4/A.§ alapján. A megállapított ügyvédi díj tartalmazza az általános forgalmi adót is.

Budapest, 2009. április 2.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Volein Anna s.k.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: